

Émile Zola

Kočí svět

V té době mi byly teprve dva roky a co se dá ve dvou letech čekat od kočky. Byla jsem pořádně tlustá, rozmazlená a vůbec jsem si nevážila domácího blaha. Měla jsem krásnou postýlku, dostávala jsem denně pořádný příděl šťavnatého masíčka, a přesto bylo mým jediným snem utéct z bytu za ostatními kočkami, které se pod oknem rvaly na břidlicových taškách a vypadaly tak šťastně a sebevědomě. A tak jsem se tehdy rozhodla, že opravdu uteču.

A skutečně, několik dnů po mém rozhodnutí zapomněla má paní zavřít okno v kuchyni. Ihned jsem tiše vyklouzla na střechu a začala se kochat těmi vůněmi, které se linuly podél okapů. Neobratně jsem pobíhala po střeše, až jsem na jedné tašce uklouzla po mazlavém bahínku a málem se skutálela až na chodník. Vtom mě uviděly tři kočky. Přiběhly s hlasitým kňouráním, což byl vlastně jejich smích, jak mi později vysvětlily. Užily jsme si hroznou legraci, ale já později pochopila, že se celou dobu vlastně smějí jenom mně a mé tloušťce.

Mým nejlepším kamarádem se tak stal až starý kocour, kterého jsem potkala, když jsem pila poprvé vodu z okapu.

„Mám hlad,“ mňoukla jsem na něj. „Copak na střechách jíte?“

„Všechno, co se dá,“ odpověděl stroze starý kocour a musím uznat, že jeho odpověď mě trochu zaskočila. A zrovna v tu chvíli-

Kočí svět

li ke mně zavanula vůně čerstvě upečeného masíčka. Vyskočila jsem na parapet okna, za kterým ležela na pánvi kotleta. Přimhouřila jsem na chvíli oči, zapředla a vyrazila pro ten šťavnatý kus masa. V tu ránu mi na zádech přistálo koště. Kotletu jsem hned pustila a celá bolavá jsem se vyšplhala ven z bytu, abych náhodou nedostala další po čumáku.

„Tss, odkud vlastně jsi? Maso se obdivuje jenom z dálky, my jíme věci z ulice!“ kroutil hlavou kocour.

Hrozně mi kručelo v žaludku, a tak jsem navrhla, abychom vyrazili hned.

„Až bude tma, slezeme dolů a něco najdeme, neboj. Teď je tam moc nebezpečno!“ vysvětloval trpělivě kocour.

„Půl dne čekat na jídlo! To umřu hlady!“ pomyslela jsem si. Nic jiného jsem ale nemohla dělat. Celou dobu jsem se třásla na střeše a smutně shlížela na mumraj pod námi. Když už se konečně začalo trochu stmívat, svět jako by se najednou celý změnil. Začala být zima a nad kluzkými chodníky houstla mlha. Všechna ta krása, kterou jsem vídala z okna, se s nocí vytratila. V tu chvíli jsem zatoužila po misce mléka a pak po své nadýchané peřince v koutě místnosti.

Kocour ale seskočil na chodník a já ho následovala. Pořád se podivně tiskl na okolní zdi a popoháněl mě, abych si pospíšila. A až když jsme dorazili do tmavé uličky, z které se linul podivný zápach, zaprskal na mě vztekle: „Copak jsi neviděla toho chlapa s hákem?“

„Nu ano, viděla.“